

Copyright, All Rights Reserved
Biblioteca Nationala, Iuliu Emandi

M.R. CAREY

■ FATA CU TOATE DARURILE

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

NEMIRA

Numele ei este Melanie. Vine de la un vechi cuvânt grecesc și înseamnă „fată neagră“. În realitate însă, pielea ei este foarte albă, așa că își închipuie că nu-i chiar un nume potrivit pentru ea. Mult mai mult îi place numele Pandora, dar nu ai voie să alegi ce vrei. Domnișoara Justineau distribuie numele de pe lista cea lungă; copiii cei noi le primesc pe primele de pe lista băieților sau de pe cea a fetelor. Și cu asta, spune domnișoara Justineau, basta.

De multă vreme n-au mai apărut copii noi. Melanie nu cunoaște motivul. Înainte erau foarte mulți; săptămânal sau la fiecare două săptămâni, voci în noapte. Ordine mormăite, proteste, înjurături ocazionale. Câte o ușă de celulă trântită. Și apoi, de obicei cam după o lună sau două, un chip nou în clasă – un băiat nou sau o fată care nici nu știe să vorbească. Dar învață repede.

Și Melanie a fost nouă pe vremuri, dar nu-și prea mai aduce aminte pentru că asta a fost de mult. Înainte de apariția cuvintelor; atunci când în lume nu existau decât lucruri fără nume, iar lucrurile fără nume nu-ți pot rămâne în minte. Se estompează și dispar.

Acum are zece ani și pielea ei este asemenea prințesei din poveste: albă ca zăpada. Așa că știe că va fi frumoasă atunci când se va face mare, iar prinții vor face tot posibilul să o salveze din turn.

Presupunând, firește, că va avea un turn.

Până atunci, are celula, coridorul, sala de clasă și sala de duș.

Celula este mică și pătrată. Are un pat, un scaun și o masă. Pe pereții zugrăviți în cenușiu sunt fotografiile; una mare cu pădurea tropicală amazoniană și una, nu la fel de mare, cu o pisicuță care bea lapte dintr-o farfurioară. Uneori, Sergentul și oamenii lui îi mută pe copii, așa că Melanie știe că în unele celule sunt alte poze. Înainte, ea a avut una cu un cal pe pajiște și alta cu un munte cu piscul înzăpezit, iar astea două i-au plăcut mai mult.

Domnișoara Justineau este cea care pune pozele în celule. Le decupează în clasă dintr-un maldăr de reviste vechi, le pune o chestie albastră și cleioasă la colțuri și le lipește de pereți. Adună substanța aia albastră ca un avar dintr-o poveste. Ori de câte ori dă jos vreo fotografie sau pune una nouă, răzuie până și ultimul firisor de pe perete și apoi îl pune la loc, în bila cu substanța aia pe care o ține în birou.

Și când se termină, se termină, spune domnișoara Justineau.

Sunt douăzeci de uși pe latura stângă a coridorului și optsprezece pe dreapta. Mai e câte o ușă în fiecare capăt. Una e vopsită în roșu și dă în sala de clasă, astfel încât Melanie îl numește „capătul cu sala de clasă“. Ușa din celălalt capăt este din oțel cenușiu și e foarte, foarte groasă. Dar e cam greu de spus unde duce. Odată, când Melanie era dusă înapoi în celula ei, a văzut ușa asta scoasă din balamale și niște bărbați care îi puneau toate zăvoarele alea și tot felul de piroane pe muchii, deci era limpede că, odată închisă, era foarte greu să o mai deschizi. Tot atunci a văzut dincolo de ușă o scară din beton care tot urca și urca. Nu avea voie să vadă ce era acolo și Sergentul a zis atunci când i-a îmbrâncit scaunul în celulă: „Javra asta mică are prea mulți ochi.“ Și după aia a trântit ușa. Dar ea a văzut; și își aduce aminte.

E atentă și la ce vorbesc alții; și din conversațiile la care a tras cu urechea a aflat că mai există și alte locuri în afară de acesta, locuri pe care nu le-a văzut niciodată. Locul acesta este Blocul. În afara Blocului este cazarma, care se numește Hotel Ecou. În afara Hotelului Ecou este Regiunea 6, unde se află Londra, la patruzeci și opt de kilometri spre sud, și Beacon, după alți șaptezeci de kilometri. Dincolo de Beacon nu mai e nimic. Doar marea. Mare

parte din Regiunea 6 este curată, dar este așa numai datorită patrulelor de incendiu, dotate cu grenade și bile de foc. Melanie este aproape sigură că pentru asta este baza. De acolo pleacă patrulele de incendiu care îi elimină pe flămânzi.

Patrulele astea de incendiu trebuie să fie foarte atente, pentru că pe acolo încă mai sunt foarte mulți flămânzi. Dacă îți prind mirosul, te urmăresc sute de kilometri. Și când te prind, te mânăncă. Melanie e bucuroasă că trăiește în Bloc, în spatele acelei uși mari din oțel, unde este în siguranță.

Beacon nu seamănă deloc cu baza. Este un oraș mare, cu mulți oameni și cu clădiri înalte până la cer. Are țărmul mării pe o latură a lui, iar de-a lungul celorlalte trei are șanțuri cu apă și câmpuri minate care îi țin pe flămânzi la distanță. O viață întregă dacă ți-o petreci în Beacon, nu ai să vezi nici măcar un singur flămând. Plus că este atât de mare încât în el probabil că au loc o sută de miliarde de locuitori.

Melanie speră să ajungă și ea în Beacon într-o bună zi. Când se va încheia misiunea și când (vorbele astea le-a spus doamna doctor Caldwell odată) totul va fi fost împăturit și pus la loc sigur. Melanie încearcă să-și imagineze ziua aceea; pereții de oțel care se strâng, aidoma paginilor unei cărți; și apoi... altceva. Acel altceva va fi afară, unde se vor duce toți.

Și va fi înspăimântător. Dar atât de minunat!

Pe ușa din oțel intră în fiecare dimineată Sergentul, apoi oamenii Sergentului și, în cele din urmă, apare și profesoara. Merg pe coridor, pe lângă ușa lui Melanie, împrăștiind mirosul lor puternic și amar de chimicale; nu-i deloc un miros plăcut, dar este palpitant, pentru că aduce cu el începutul unei alte zile de școală.

Când aude zăvoarele trase și pașii lor, Melanie dă fuga la ușa celulei și se ridică pe vârfuri ca să se uite prin viziera cu plasă de sârmă la cei care trec pe coridor. Le dă bună dimineța, dar ei nu au voie să-i răspundă și de obicei nici nu o fac. Sergentul și oamenii lui nu-i răspund niciodată, nici doamna doctor Caldwell și nici domnul Whitaker. Iar doamna doctor Selkirk merge foarte repede și nu se uită spre ușă, așa că Melanie nu-i poate vedea

chipul. Însă uneori domnișoara Justineau îi face cu mâna, așa cum câteodată domnișoara Mailer îi zâmbește pe furiș.

Persoana care le va fi profesor în ziua respectivă se duce direct în sala de clasă, în timp ce oamenii Sergentului încep să descuie ușile de la celule. Sarcina lor este să-i ducă pe copii în clasă. După aceea părăsesc Blocul. Ei urmează o procedură care durează destul de mult. Melanie își închipuie că se poartă la fel cu toți copiii, dar nu are de unde să fie sigură, pentru că totul se petrece în interiorul celulelor, iar singurul interior de celulă pe care îl vede este al ei.

La început, Sergentul lovește cu putere în toate ușile și le strigă copiilor să se pregătească. De fapt, strigă „Tranzit!“, dar se mai întâmplă să adauge câteva cuvinte. Adică: „Tranzit, mucoșilor!“ sau „Tranzit! Hai să vă văd la față!“ Și atunci chipul lui mare, brăzdat de cicatrice, apare la viziera ușii și se uită urât la tine să vadă dacă te-ai dat jos din pat și te pregătești de școală.

Melanie își aduce aminte că odată l-a auzit ținând un fel de discurs – nu copiilor, ci oamenilor lui.

„Unii sunteți noi. Habar n-aveți în ce v-ați băgat și habar n-aveți unde naiba ați ajuns. Avortonii ăștia mici vă bagă în toți sperieții, corect? Foarte bine. Țineți spaima aia aproape. Cu cât sunteți mai speriați, cu atât sunt mai puține șanse să o dați în bară.“

Și apoi a strigat „Tranzit!“ și foarte bine a făcut, pentru că Melanie nu-și dăduse seama dacă ce spusese înainte fusese semnalul pentru ei.

După ce Sergentul spune „Tranzit“, Melanie își pune repede bluza albă și largă, atârnată în cârligul de lângă ușă, pantalonii albi luați din sertarul din perete și pantofii albi de sub pat. Apoi se așază în scaunul cu rotile de la capătul patului, așa cum a fost instruită să facă. Își pune mâinile pe brațele scaunului și picioarele pe rezemătoare. Închide ochii și așteaptă. Numără în tot acest timp. Cel mai mult a numărat până la două mii cinci sute douăzeci și șase; cel mai puțin, până la o mie nouă sute unu.

Când aude cheia răsucindu-se în broască, se oprește din numărat și deschide ochii. Sergentul intră și îndreaptă arma spre ea. După aia intră și doi dintre oamenii Sergentului, care strâng și

închid cataramele de la curelele din jurul mâinilor și gleznelor lui Melanie. Există o curea și pentru gât; pe asta o strâng la urmă, după ce sunt convinși că i-au imobilizat bine mâinile și picioarele și întotdeauna o fixează de la spate. Cureaua este în așa fel concepută că nu au nevoie să își miște mâinile prin fața ei. Câteodată Melanie spune: „Nu mușc“. E o glumă, dar oamenii Sergentului nu râd niciodată. În schimb Sergentul a râs prima oară când ea a spus asta, dar a fost un râs răutăcios. Și apoi i-a răspuns: „Nici n-ai să ai ocazia, bombonico!“

După ce Melanie este bine legată de scaun și nu-și poate mișca nici mâinile, nici picioarele și nici capul, o împing în clasă și o așază la locul ei. Se poate ca tocmai atunci profesoara (sau profesorul, dacă este de serviciu domnul Whitaker, singurul bărbat dintre profesori) să vorbească cu ceilalți copii sau să scrie ceva pe tablă. Dar se oprește din ce face și îi spune: „Bună dimineața, Melanie!“ Așa află și copiii din primele rânduri că Melanie a intrat în clasă și îi dau și ei bună dimineața. Normal că majoritatea nu o pot vedea, pentru că stau pe scaunele lor și au gâtul imobilizat de cureaua aia, așa că nu pot întoarce capul să se uite la ea.

Procedura asta – aducerea în clasă în scaunul cu rotile și salutul profesoarei, urmat de corul celorlalți copii – se repetă de încă nouă ori, pentru că sunt alți nouă copii care vin după Melanie. Unul dintre ei este Anne, care fusese cea mai bună prietenă a lui Melanie și poate că încă mai este, doar că la ultima mutare (Sergentul numește mutatul copiilor în alte celule „amestecatul cărților“) au ajuns în celule aflate departe una de cealaltă și e greu să rămâi prieten foarte bun cu cineva cu care nu poți să stai de vorbă. Alt copil care intră în clasă după ea este Kenny, pe care Melanie nu îl poate suferi pentru că îi zice Cap de Bostan sau M-M-M-Melanie, ca să-i aducă aminte că obișnuia să se bâlbâie în clasă.

După ce s-au strâns toți copiii, începe lecția. În fiecare zi fac adunări și exerciții de ortografie și în fiecare zi li se dau lucrări de control, dar, în rest, lecțiile nu par a se baza pe vreun plan. Unele profesoare citesc cu voce tare din niște cărți și apoi pun întrebări despre ce au citit. Altele îi pun pe copii să învețe pe de rost

evenimente, date, tabele și ecuații, iar Melanie este foarte bună la asta. Știe toți regii și reginele Angliei și anii lor de domnie. Mai știe și toate orașele din Marea Britanie, cu suprafața, populația, râurile care le traversează (dacă au așa ceva) și emblemele lor (dacă au așa ceva). Mai știe și toate capitalele statelor europene și populațiile lor și anii în care s-au aflat în război cu Marea Britanie, ceea ce s-a întâmplat cu cele mai multe dintre ele, la un moment sau altul.

Nu i se pare greu să memoreze toate datele astea; o împiedică să se plictisească, pentru că plictiseala este mai rea decât aproape orice altceva. Dacă știe suprafața și numărul total de locuitori, poate calcula în minte densitatea medie și apoi poate face analize de regresie ca să afle cam câți oameni vor mai exista în locurile respective peste zece, douăzeci, treizeci de ani.

Dar are senzația că e o problemă cu analizele ei. Melanie a învățat tot ce știe despre orașele din Marea Britanie din lecțiile domnului Whitaker și nu e prea sigură dacă a înțeles cum trebuie toate detaliile. Pentru că într-o zi, când domnul Whitaker se purta mai ciudat și vocea lui era nesigură și cam tulbure, el a spus un lucru care a îngrijorat-o pe Melanie. Tocmai îl întrebase dacă 1 036 900 reprezenta populația întregului Birmingham cu tot cu suburbiile sau doar populația zonei metropolitane, iar domnul Whitaker i-a răspuns: „Cui îi pasă? Oricum nimic din datele astea nu mai contează. Vi le-am dat doar pentru că sunt trecute în manualele noastre, dar manualele astea sunt mai vechi de treizeci de ani.“

Melanie a insistat, pentru că știa că Birmingham este al doilea oraș ca mărime din Anglia, după Londra, și voia să fie sigură că a reținut bine toate datele. „Dar rezultatele recensământului din...“ a spus ea atunci.

Și domnul Whitaker a întrerupt-o imediat: „Iisuse, Melanie, n-are nicio legătură. Asta-i poveste veche! Acolo nu mai e nimic. Absolut nimic. Populația din Birmingham numără zero locuitori.“

Prin urmare se poate, ba chiar este destul de probabil ca unele date din listele lui Melanie să aibă nevoie de actualizare.

Copiii fac lecții în zilele de luni, marți, miercuri, joi și vineri. Sâmbăta stau toată ziua încuiați în celulele lor și ascultă muzică

de la difuzoare. Nu vine nimeni la ei, nici măcar Sergentul, iar muzica este prea tare ca să poată sta de vorbă. Mai demult, Melanie s-a gândit să inventeze un limbaj al semnelor în locul cuvintelor și care să fie folosit de copii atunci când vor să discute prin vizierele cu plasă din ușile celulelor. Așa că s-a distrat inventând limbajul acela, însă atunci când a întrebat-o pe domnișoara Justineau dacă îi dă voie să-i învețe pe copiii din clasă, aceasta i-a spus că nu, pe un ton ridicat și foarte aspru. Apoi a obligat-o pe Melanie să-i promită că nu va pomeni nimănui de limbajul ăla al semnelor, că nu va vorbi despre el cu niciun alt profesor și, mai ales, că nu va vorbi despre el cu Sergentul. „E și așa destul de paranoic“, a spus domnișoara Justineau. „Și-ar pierde și ce i-a mai rămas din minte dacă și-ar închipui că voi vorbiți pe la spatele lui.“

Așa că Melanie nu a putut să-i învețe pe ceilalți copii cum să comunice în limbajul semnelor.

Sâmbetele sunt zile lungi și plictisitoare și parcă nu se mai termină. Melanie își spune cu glas tare unele dintre poveștile învățate în clasă sau cântă, în ritmul muzicii de la difuzoare, diferite teoreme matematice ca, de exemplu, teorema infinității numerelor prime. Nu se teme să vorbească tare, pentru că muzica îi acoperă vocea. Dacă nu ar fi așa, ar apărea Sergentul ca să-i spună să înceteze.

Melanie știe că Sergentul este acolo și în zilele de sâmbătă, pentru că într-una din zilele astea, când Ronnie și-a lovit de mai multe ori mâna de viziera din plasă a ușii, până și-a zdrobit-o la sânge, Sergentul a intrat în celula ei. Era însoțit de doi dintre oamenii lui și toți trei erau îmbrăcați cu costumele alea mari care le ascund chipurile și s-au dus la Ronnie în celulă și, din zgomotele care s-au auzit după aia, Melanie a presupus că încercau să o lege pe Ronnie în scaunul cu rotile. Tot zgomotele au făcut-o să presupună că Ronnie se zbătea și că le dădea de furcă, pentru că tot țipa și le spunea: „Lăsați-mă în pace! Lăsați-mă în pace!“ și după aia s-a auzit un pocnet puternic, care s-a tot repetat, în vreme ce unul dintre oamenii Sergentului striga „Iisuse Hristoase, nu...“ – și după aia au început să strige și ceilalți și cineva a zis: „Apucă-i și cealaltă mână! Ține-o bine!“ și după aia s-a făcut liniște.